

отъ анадошки голи манафи, отъ челоуѣкоумразни и чудообразни зейбеци, отъ голи-боси плячкаджии, вѣчно памѣтозлюбиви, отмжстители — арнаутя, и надъ всички тия като вѣнецъ бѣ и съставения и **казашкий алай** — войска облечена по подобие на рускитѣ драгуни (год. 1858-65) подъ командата на Саджкъ паша (полякъ Чейковский). И, Боже мой! каква войска бѣ тая? Сбирнакъ отъ 99 вѣри, отъ колъ, отъ важе, много по страшна, много по развратна, много по ужасна съ злодѣяниета си, отъ колкото всички други башибозуци, зейбеци и арнаутя! то не бѣ *алай*, то не бѣ войска, то не бѣ *отрядъ*, но цѣла глутница отъ побѣсенѣли вълци!

Казахъ, че тоя казашкий алай, или отрядъ, състояще отъ 99 вѣри. Помежду тѣхъ най вѣрли злодѣи бѣха тия отъ горскитѣ паликарета. Въ то врѣме се водѣше ожесточена борба между гърцката патриархия, и българитѣ по черковний ни вапросъ. И тия паликарета, като да бѣха нарочно влѣзли въ тоя безцѣлний отрядъ, само и само да изливатъ своятъ ядъ, своето отмъщение, своята злоба, връхъ нещастний българинъ. За турскитѣ войски запоръ имаше, но за тая зверска необоздана збирщина, запоръ нѣмаше.

Беше по череши. Жени, моми по лозята да излѣзатъ да си обержтъ черешитѣ — можеха, но само тия, които трѣбаше, или честъта си да прѣгазятъ, или живота си да прѣжелѣятъ. Подъ всека череша и куди харамий отъ казашкий алай. Не гледатъ, не ищатъ даже да знаятъ, че стопанинътъ на лозето е тамъ. Стига той само дума да кажи и ако иска да яде бой до умирање. На едно лозе дошли си до обе-